

Wat is Waarheid? - Nummer Drie

De weg naar Emmaüs

Jeff Pippenger

2023-09-07

In het Evangelie van Johannes bevindt zich, direct na het Laatste Avondmaal en totdat Jezus naar de hof van Gethsémané gaat, een lange verhandeling, van hoofdstuk veertien tot het einde van hoofdstuk zeventien. Ik ben voornemens deze hoofdstukken in het volgende artikel te behandelen. Dit artikel vormt het fundament waarop het begrip van die hoofdstukken moet worden opgebouwd. In het kader van de hervormingslijn van de geschiedenis van Christus vindt de dialoog van Christus en Zijn discipelen in die hoofdstukken plaats direct na de triomfantelijke intocht en vlak vóór het kruis. Jezus ging Jeruzalem binnen, hield vervolgens Zijn laatste maaltijd met de discipelen, daarna vindt deze verhandeling plaats, en vervolgens gaat Hij naar Gethsémané, waar Hij om middernacht van diezelfde dag wordt gearresteerd, en begon het proces in zeven stappen dat tot de kruisiging leidt. Hij en de discipelen bevonden zich profetisch direct na de kampbijeenkoms van Exeter en vlak vóór de Grote Teleurstelling, in een geschiedenis die wordt voorgesteld door de beweging van de zevende maand. In het relaas dat onmiddellijk na het Laatste Avondmaal begint, is het eerste wat Jezus zegt:

Laat uw hart niet ontroerd worden: gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. Johannes 14:1.

Wetende dat een grote teleurstelling slechts enkele uren voor hen lag, trachtte Jezus Zijn discipelen te sterken voor de naderende crisis. De verborgen profetische lijn binnen de vier wegmarkeringen die de gebeurtenissen vormen welke als de zeven donderslagen worden gesymboliseerd, is de geschiedenis waarin deze drie fasen van het verhaal in het Evangelie van Johannes plaatsvinden. Die verborgen lijn binnen de zeven donderslagen vertegenwoordigt de geschiedenis van de eerste teleurstelling tot de laatste teleurstelling.

Vlak voordat Jezus hun meedeelt dat hun hart „niet ontroerd” moet worden, had Judas Iskariot het avondmaal verlaten om voor de derde en laatste keer naar het Sanhedrin te gaan. Toen hij voor zijn derde ontmoeting het avondmaal verliet, had hij zijn genadetijd afgesloten.

In de context van de verborgen lijn binnen het symbool van de zeven donderslagen vertegenwoordigt de triomfantelijke intocht van Christus de Middernachtsroep, waar twee klassen van aanbidders worden geopenbaard. De wegmarkering van de middelste letter van het Hebreeuws die wordt gebruikt om het Hebreeuwse woord „waarheid” te vormen, is de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet. Dertien vertegenwoordigt opstand, en als profetische wegmarkering vertegenwoordigt het de Middernachtsroep, waar de dwaze maagden een openbaring van opstand voorstellen, evenals Judas gedurende de wegmarkering van de triomfantelijke intocht.

“Er zijn en zullen altijd onkruiden onder de tarwe zijn, de dwaze maagden met de wijzen, zij die geen olie in hun vaten hebben met hun lampen. Er was een hebzuchtige Judas in de kerk die Christus op aarde vormde, en er zullen in de kerk in iedere fase van haar geschiedenis

Judassen zijn.” Signs of the Times, 23 oktober 1879.

Toen Judas het geld teruggaf, zijn verraad beleed aan Kajafas en vervolgens aan Christus, ging hij heen om zich te verhangen. Toen hij de rechtszaal verliet, riep hij uit, met juist die woorden die het dilemma van de dwaze maagd weergeven wanneer zij beseft dat zij de olie niet verkregen heeft.

„Judas zag dat zijn smeekbeden tevergeefs waren, en hij snelde de zaal uit, uitroepend: Het is te laat! Het is te laat! Hij voelde dat hij niet kon leven om Jezus gekruisigd te zien, en in wanhoop ging hij heen en hing zich op.” The Desire of Ages, 722.

Judas illustreert een valse Middernachtsroepboodschap als iemand die „haastig de zaal uitstormde en uitriep: Het is te laat! Het is te laat!” De boodschap openbaart steeds twee klassen van aanbidders, en evenals in de Milleritische geschiedenis gingen de dwaze maagden, nadat de ware Middernachtsroepboodschap was aangekomen, voort met een valse boodschap. Zo hebben wij in de Milleritische geschiedenis de beweging die William Miller tot leider verkoos, terwijl zij de boodschap van de derde engel verwierp en zich verzette tegen de kleine kudde die Christus volgde in het Allerheiligste.

„Mijn geest werd naar de toekomst gevoerd, wanneer het teken zal worden gegeven. ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet.’ Maar sommigen zullen hebben getalmd om de olie te verkrijgen voor het bijvullen van hun lampen, en te laat zullen zij ontdekken dat het karakter, dat door de olie wordt voorgesteld, niet overdraagbaar is.” Review and Herald, 11 februari 1896.

De derde wegmarkering van de verborgen geschiedenis stelt het oordeel voor en wordt voorgesteld door de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. Deze letter is de „Tav”, en wanneer zij wordt geschreven, heeft zij de vorm van een kruis. Het kruis stelt het oordeel voor.

Vanaf de eerste teleurstelling in de Milleritische geschiedenis tot aan de Middernachtsroep, of van de letter alfa tot aan de dertiende letter, is er een wegmerk dat een tijdsperiode vertegenwoordigt, die wordt aangeduid als de vertoeftijd in de gelijkenis van de tien maagden, een vertoeftijd die ook voorkomt in Habakuk hoofdstuk twee. Vanaf de Middernachtsroep, of de dertiende letter van opstand, tot aan de grote teleurstelling, de laatste letter van het alfabet, is er eveneens een tijdsperiode die de „zevende-maandsbeweging” werd genoemd, niet omdat zij zeven maanden duurde, maar omdat de boodschap van de Middernachtsroep aangaf dat Christus zou komen op de tiende dag van de zevende maand van de Joodse kalender, hetgeen de Grote Verzoendag was.

De context van het relaas vanaf Johannes hoofdstuk veertien tot en met hoofdstuk achttien begint in een tijdsperiode die een voorafschaduwing vormt van de beweging van de zevende maand in de Milleritische geschiedenis. De strekking van het relaas in het evangelie van Johannes is de discipelen voor te bereiden op de komende crisis van het kruis (de letter ‘Tav’). Christus maakt derhalve duidelijk dat de tijd vanaf Zijn dood totdat Hij tot Zijn Vader opvaart en terugkeert, voor Zijn discipelen een periode van droefheid, onzekerheid en teleurstelling zou zijn. Zoals bij de profetische kenmerken van alle eerste teleurstellingen die in het getuigenis van de reformlijnen worden voorgesteld, houdt de teleurstelling een toestand in die wordt teweeggebracht door het veronachtzamen van een tevoren geopenbaarde belangrijke waarheid. Christus’ dood aan het kruis

was en is een belangrijke waarheid, en Hij had de discipelen rechtstreeks gezegd dat Hij gekruisigd en opgewekt zou worden, maar de crisis was zo groot, zo overweldigend, dat zij vergaten wat zij hadden moeten gedenken.

‘Toen Christus, de Hoop van Israël, aan het kruis werd gehangen en werd verhoogd, zoals Hij Nicodemus had gezegd dat Hij verhoogd zou worden, stierf de hoop van de discipelen met Jezus. Zij konden de zaak niet verklaren. Zij konden niet alles begrijpen wat Christus hun daarover tevoren had gezegd.’ Faith and Works, 63.

De strekking van het gehele relaas in de vier hoofdstukken van Johannes die wij behandelen, was dat Jezus Zijn discipelen voorbereidde op de periode van teleurstelling die zij zouden ervaren vanaf de middernachtelijke arrestatie van Jezus, totdat Hij terugkeerde van Zijn opgaan naar Zijn Vader. In de vier hoofdstukken van Johannes stelt die tijdsperiode waarin Christus van de discipelen afwezig was een vertoeftijd voor. Historisch gezien vond die tijdsperiode, die ik als een vertoeftijd aanduid, plaats na de crisis van het kruis. In de vier hoofdstukken die wij ons gereedmaken te beschouwen, vertegenwoordigen zij profetisch de vertoeftijd die met de eerste teleurstelling begint, niet na de grote teleurstelling van het kruis.

Waarom suggereer ik dat de laatste teleurstelling waarop Christus Zijn discipelen voorbereidde, een voorafbeelding was van de eerste teleurstelling, die in de hervormingslijn van Christus de dood van Lazarus was? Deze vraag moet worden opgelost voordat wij het verhaal in de vier hoofdstukken van Johannes kunnen zien in het licht dat de waarheden ondersteunt die nu worden ontzegd in verband met de verborgen geschiedenis van de zeven donderslagen.

In de geschiedenis van Christus komt de tijdsperiode tussen de dood en de opstanding van Lazarus overeen met de vertoeftijd. Daarna gaat Christus naar Jeruzalem voor Zijn triomfantelijke intocht. Christus spreekt in Johannes veertien tot Zijn discipelen binnen de geschiedenis van wat de beweging van de zevende maand zou zijn, die begon toen de vertoeftijd reeds was geëindigd bij de komst van de boodschap van de Middernachtsroep, die de beweging van de zevende maand in gang zette.

Om te begrijpen hoe het Hebreeuwse woord „waarheid” de identificatie bevestigt van de verborgen geschiedenis die is ontzegd vanuit de symbolische geschiedenis van de zeven donderslagen, is een zorgvuldige analyse vereist van de boodschap die Christus toen aan zijn discipelen gaf in Johannes hoofdstuk veertien tot en met hoofdstuk zeventien. Een voorbeeld van de wijze waarop het wegmerk van de grote teleurstelling wordt gebruikt om het wegmerk van de eerste teleurstelling te illustreren, kan worden herkend in de ervaring van de discipelen op de weg naar Emmaüs.

Wat in de Milleritische geschiedenis een einde maakte aan de vertoeftijd, was de correctie van de eerder mislukt gebleken voorspelling van 1843. Het werk van Samuel Snow bij het ontwikkelen van de boodschap die de beweging van de zevende maand inleidde en uitmondde in de Grote Teleurstelling, kan historisch worden gevolgd door Snows groei in inzicht na te gaan in zijn gepubliceerde geschriften en zijn openbare voordrachten die aan de kampbijeenkomst te Exeter voorafgingen. Het geïnspireerde commentaar benadert die ontwikkeling anders dan louter als de

historische ontwikkeling van Snows uiteindelijke boodschap. Zuster White deelt ons mee dat de boodschap werd herkend toen de Heer Zijn hand wegnam van een vergissing in de berekeningen op Habakuks kaart van 1843.

„Ik zag het volk van God blij in verwachting, uitziend naar hun Heer. Maar God had beschikt hen te beproeven. Zijn hand bedekte een vergissing in de berekening van de profetische perioden. Degenen die uitzagen naar hun Heer, ontdekten deze vergissing niet, en ook de meest geleerde mannen die zich tegen de tijd keerden, zagen haar niet. God had beschikt dat Zijn volk een teleurstelling zou ondervinden. De tijd verstreek, en zij die met blijde verwachting naar hun Heiland hadden uitgezien, waren bedroefd en ontmoedigd, terwijl zij die de verschijning van Jezus niet hadden liefgehad, maar de boodschap uit vrees hadden aangenomen, tevreden waren dat Hij niet was gekomen op de verwachte tijd. Hun belijdenis had het hart niet geraakt en het leven niet gereinigd. Het voorbijgaan van de tijd was uitnemend geschikt om zulke harten te openbaren. Zij waren de eersten om zich af te keren en de bedroefde, teleurgestelden te bespotten die de verschijning van hun Heiland werkelijk liefhadden. Ik zag de wijsheid van God in het beproeven van Zijn volk en hun een diepgaand onderzoekende toets te geven om hen te ontdekken die in het uur van beproeving zouden terugdeinzen en zich afkeren.”

„Jezus en de gehele hemelse heerschare zagen met medelijden en liefde neer op hen die met zoete verwachting hadden verlangd Hem te zien Die hun zielen liefhadden. Engelen zweefden om hen heen om hen staande te houden in het uur van hun beproeving. Degenen die hadden nagelaten de hemelse boodschap te aanvaarden, werden in duisternis achtergelaten, en Gods toorn ontbrandde tegen hen, omdat zij het licht niet wilden aannemen dat Hij hun uit de hemel had gezonden. Die getrouwe, teleurgestelde mensen, die niet konden begrijpen waarom hun Heere niet kwam, werden niet in duisternis gelaten. Opnieuw werden zij naar hun Bijbels geleid om de profetische perioden te onderzoeken. De hand des Heeren werd van de cijfers weggenomen, en de vergissing werd verklaard. Zij zagen dat de profetische perioden tot 1844 reikten, en dat hetzelfde bewijs dat zij hadden aangevoerd om te tonen dat de profetische perioden in 1843 eindigden, bewees dat zij in 1844 zouden aflopen. Licht uit het Woord van God scheen op hun toestand, en zij ontdekten een vertoef tijd — ‘Al vertoeft zij [het gezicht], verbeid haar.’ In hun liefde voor de onmiddellijke komst van Christus hadden zij het vertoeven van het gezicht over het hoofd gezien, dat ertoe diende de waarlijk wachtenden te openbaren. Opnieuw hadden zij een tijdstip. Toch zag ik dat velen van hen zich niet boven hun zware teleurstelling konden verheffen om die mate van ijver en kracht te bezitten die hun geloof in 1843 had gekenmerkt.”

“Satan en zijn engelen triomfeerden over hen, en zij die de boodschap niet wilden aannemen, feliciteerden zichzelf met hun vooruitziend oordeel en wijsheid doordat zij de misleiding, zoals zij haar noemden, niet hadden aangenomen. Zij beseften niet dat zij de raad Gods tegen zichzelf verwierpen en in vereniging met Satan en zijn engelen werkten om Gods volk in verwarring te brengen, dat de uit de hemel gezonden boodschap beleefde.”

“De gelovigen in deze boodschap werden in de kerken onderdrukt. Een tijdlang werden degenen die de boodschap niet wilden aannemen, door vrees ervan weerhouden de gevoelens

van hun hart in daden om te zetten; maar het verstrijken van de tijd openbaarde hun ware gezindheid. Zij wensten het getuigenis het zwijgen op te leggen dat de wachtenden zich gedrongen voelden te geven, namelijk dat de profetische perioden zich uitstrekten tot 1844. Met duidelijkheid legden de gelovigen hun vergissing uit en gaven zij de redenen waarom zij hun Heer in 1844 verwachtten. Hun tegenstanders konden geen argumenten inbrengen tegen de krachtige redenen die waren aangevoerd. Toch ontbrandde de toorn van de kerken; zij waren vastbesloten niet naar bewijsmateriaal te luisteren en het getuigenis uit de kerken te weren, opdat de anderen het niet zouden kunnen horen. Degenen die het niet waagden het licht dat God hun gegeven had aan anderen te onthouden, werden uit de kerken gesloten; maar Jezus was met hen, en zij verheugden zich in het licht van Zijn aangezicht. Zij waren bereid de boodschap van de tweede engel te ontvangen.” Early Writings, 235–237.

De zojuist uiteengezette geschiedenis beschrijft onder andere de ervaring van 18 juli 2020, maar het punt waarop ik u wil wijzen, is dat het begrip dat wordt voorgesteld door de boodschap van de Middernachtsroep, zoals die door Samuel Snow werd gebracht op de kampbijeenkomst te Exeter, niet wordt voorgesteld door het historische werk van Snow, maar door het handelen van de hand des Heren. Zijn hand had een vergissing bedekt, en toen Hij Zijn hand wegnam, konden de Millerieten hun teleurstelling begrijpen en ook verstaan dat zij zich in de periode bevonden die werd voorgesteld als de vertoeftijd.

Het wegnemen van Zijn hand is een wezenlijk element met betrekking tot de discipelen die op weg waren naar Emmaüs. Het is een type van het einde van de periode die bekendstaat als de vertoeftijd en mondt uit in het begrip dat wordt weergegeven door de boodschap van de Middernachtsroep. Toch vond de illustratie van Emmaüs plaats na het kruis, dat de Grote Teleurstelling vertegenwoordigt, niet de eerste teleurstelling bij de dood van Lazarus.

En zie, twee van hen gingen op diezelfde dag naar een dorp, Emmaüs geheten, dat ongeveer zestig stadiën van Jeruzalem verwijderd was. En zij spraken met elkander over al deze dingen die gebeurd waren. En het geschiedde, terwijl zij met elkander spraken en overlegden, dat Jezus Zelf naderbij kwam en met hen meeging. Maar hun ogen werden verhinderd, zodat zij Hem niet herkenden. En Hij zei tot hen: Wat zijn dit voor gesprekken die gij al wandelende met elkander voert en waarom zijt gij bedroefd? Lukas 24:13–16.

Het woord „ogen” in de passage duidt op visie, meer dan op het eigenlijke orgaan van het oog. Het woord „tegengehouden” betekent kracht. De discipelen waren niet in staat het gezicht van het kruis te begrijpen, want Christus had hun vermogen om het profetische gezicht van het kruis te zien, bedekt. De hand van Christus is een symbool van Zijn kracht. De droefheid die Jezus opmerkte, stond voor hun grote teleurstelling. Na verdere bespreking door de teleurgestelde discipelen begon Christus te spreken.

Toen zei Hij tot hen: O onverstandigen en tragen van hart om te geloven al wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden en zo in Zijn heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende bij Mozes en al de profeten, legde Hij hun in al de Schriften uit wat op Hem betrekking had. En zij naderden het dorp waarheen zij op weg waren; en Hij deed alsof Hij verder wilde gaan. Maar zij drongen bij Hem aan en zeiden: Blijf bij ons, want het is tegen

de avond en de dag is reeds ver gevorderd. En Hij ging binnen om bij hen te blijven. Lukas 24:25–29.

Jezus onderwees de discipelen door gebruik te maken van de „historicistische” methode van bijbeluitleg, waarbij Hij de profetische lijnen vanaf Mozes door de heilige geschiedenis heen volgde om de geschiedenis van het kruis te identificeren. Jezus gebruikte de lijnen van de vroegere profetische geschiedenis, die de oude paden en de methode van regel op regel vertegenwoordigen, om de teleurgestelde discipelen te onderrichten. Toen Hij scheen verder te willen reizen zonder hen, drongen zij er bij Hem op aan binnen te komen en bij hen te verblijven. Zij bevonden zich in de vertoef tijd, en Christus stond op het punt Zijn hand van hun ogen weg te nemen. Wanneer Zijn hand werd weggenomen, zou de vertoef tijd eindigen, en toen zij zich door de duisternis terug naar Jeruzalem en de elf discipelen haastten, waren zij een voorafbeelding van de snelheid waarmee de boodschap van de Middernachtsroep werd overgebracht.

En het geschiedde, toen Hij met hen aanzat, dat Hij het brood nam, het zegende, het brak en hun gaf. Toen werden hun ogen geopend, en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun gezicht. Lukas 24:31.

Jezus trok Zijn hand terug, die hun begrip van het profetische visioen had vastgehouden, en toen Hij dat deed, herkenden zij Hem. Jezus had hun de boodschap van de Middernachtsroep gebracht, en zij ontvingen die tijdens het eten, want iedere boodschap moet worden gegeten. Onmiddellijk snelden zij „als een vloedgolf over het land” voort om het aan de elf discipelen te vertellen.

En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij tot ons sprak onderweg en toen Hij ons de Schriften opende? En zij stonden op in datzelfde uur en keerden terug naar Jeruzalem, en vonden de elfen bijeenvergaderd, en hen die met hen waren, die zeiden: De Heere is waarlijk opgestaan en is aan Simon verschenen. En zij vertelden wat er onderweg geschied was, en hoe Hij hun bekend was geworden bij het breken van het brood. En terwijl zij hierover spraken, stond Jezus Zelf in hun midden en zei tot hen: Vrede zij u. Maar zij werden verschrikt en zeer bevreesd, en meenden dat zij een geest zagen. En Hij zei tot hen: Waarom zijt gij ontsteld, en waarom komen er overleggingen op in uw harten? Zie Mijn handen en Mijn voeten, dat Ik het Zelf ben; tast Mij aan en zie, want een geest heeft geen vlees en beenderen, zoals gij ziet dat Ik heb. En nadat Hij dit gezegd had, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn voeten. En terwijl zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zei Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? En zij gaven Hem een stuk van een gebraden vis en van een honingraat. En Hij nam het en at het voor hun ogen op. En Hij zei tot hen: Dit zijn de woorden die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles vervuld moest worden wat over Mij geschreven is in de wet van Mozes, en in de profeten, en in de psalmen. Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften zouden verstaan. Lukas 24:32–45.

Zoals bij de discipelen op de weg naar Emmaüs, brengt Jezus de boodschap vanuit de heilige geschiedenissen van het verleden in de Bijbel om de geschiedenis van Zijn dood en opstanding te verklaren, en Hij deed dit door hun een voorbeeld van eten te geven. Gods volk moet de boodschap eten. In hun onzekerheid en droefheid brengt Jezus de vertoef tijd die plaatsvond vanaf Zijn dood tot aan Zijn opstanding, hemelvaart en wederkomst tot een einde door hun verstand te openen voor

de boodschap van de tegenwoordige waarheid, die gegrond was op de heilige geschiedenissen van het verleden die regel op regel werden samengebracht.

Daarom duiden de twee discipelen op de weg naar Emmaüs (die de tweede engel voorstellen, welke zich voegt bij en bekrachtigd wordt door de boodschap van de Middernachtsroep) de vertoef tijd die op het kruis volgde aan als de vertoef tijd die aan de Middernachtsroep voorafging. De teleurstelling van de discipelen stelt daarom de eerste teleurstelling in de profetische lijn voor, niet de grote teleurstelling.

Het verhaal van Emmaüs wordt vervolgens herhaald met de teleurgestelde elf discipelen. Jezus voegt Zich bij hen, onderwijst hun de vervulling van het profetische woord door middel van de methode van het „historicism” en opent vervolgens, terwijl Hij met hen eet, hun verstand. Het begin van het verhaal duidt het einde van het verhaal aan. Jezus stelt daarna een derde getuigenis voor van het feit dat de teleurstelling van het kruis profetisch kan worden toegepast op de eerste teleurstelling. Hij verschaft het derde getuigenis voor de structuur van de geschiedenis door hun te zeggen in Jeruzalem te blijven totdat zij kracht uit den hoge ontvangen.

En Hij zei tot hen: Aldus is er geschreven, en aldus moest de Christus lijden en op de derde dag uit de doden opstaan; en dat in Zijn Naam bekering en vergeving van zonden gepredikt zou worden onder alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. En gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik zend de belofte van Mijn Vader op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij met kracht uit den hoge bekleed zult worden. En Hij leidde hen naar buiten tot bij Bethanië, en Hij hief Zijn handen op en zegende hen. En het geschiedde, terwijl Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde en opgenomen werd in de hemel. En zij aanbaden Hem en keerden met grote blijdschap terug naar Jeruzalem; en zij waren voortdurend in de tempel, God prijzende en lovende. Amen. Lukas 24:46–53.

De illustratie van de discipelen op de weg naar Emmaüs duidt op een vertoef tijd die begon bij Zijn dood en duurde totdat Hij werd opgewekt en opvoer naar Zijn Vader. De vertoef tijd eindigde voor de discipelen van Emmaüs toen de boodschap van de gebeurtenissen van het kruis werd bevestigd door de methodologie waarbij de lijnen van vroegere heilige geschiedenissen bijeen werden gebracht, regel op regel. Vervolgens werd de boodschap door de discipelen uitgedragen zo snel als zij haar maar konden overbrengen. Daarna ontmoet Jezus de elf discipelen; opnieuw wordt er verwezen naar het eten van een maaltijd, wordt regel op regel gebruikt om de boodschap te bewijzen, en evenals bij de discipelen van Emmaüs opent Hij vervolgens hun verstand en vertrekt. Maar niet voordat Hij de geschiedenis van het vertoeven in Jeruzalem aanwijst, totdat de vertoef tijd ten einde komt met de komst van de Heilige Geest op Pinksteren.

Toen Jezus Zijn discipelen opdroeg in Jeruzalem te blijven, was dat het einde van het verhaal van de weg naar Emmaüs. Het begin van het verhaal vertegenwoordigde een teleurstelling, gevolgd door een tijd van blijven, gevolgd door een openbaring van waarheid die de boodschap van de Middernachtsroep voorstelt. Die openbaring van waarheid werd tot stand gebracht toen Christus Zijn hand wegnam, die de ogen van de discipelen „weerhouden” had. Dat is het begin van het verhaal, en het middendeel van het verhaal wordt met hetzelfde verhaal herhaald wanneer Christus de teleurstelling van de elf discipelen wegnam door Zichzelf aan hen te openbaren en hun verstand

voor Zijn Woord te openen. Vervolgens komt een laatste getuigenis van dezelfde profetische structuur, die begint met de eerste teleurstelling, niet met de grote teleurstelling.

De geschiedenis van Emmaüs tot Pinksteren levert drie getuigen van de eerste teleurstelling, de vertoef tijd en de Middernachtsroep; toch was de werkelijke teleurstelling die het baken vormt aan het begin van elk van de drie getuigen, in werkelijkheid de tweede teleurstelling en niet de eerste. Het erkennen dat het baken dat in de Milleritische geschiedenis de Grote Teleurstelling is, wordt gebruikt om de eerste teleurstelling in de Milleritische geschiedenis te illustreren, is wezenlijk om het relaas te begrijpen dat wij aantreffen in de vier hoofdstukken van Johannes die zich afspelen tussen het eten dat plaatsvond bij het laatste avondmaal en de arrestatie te middernacht in de hof van Gethsémané. Het is de moeite waard te onderkennen dat toen Jezus aan de elf discipelen verscheen en met hen at, Hij vroeg: “Waarom zijt gij ontroerd? en waarom komen overleggingen op in uw harten?”

Vlak nadat Hij in het boek Johannes het laatste avondmaal had gegeten, begint de passage die wij zullen beschouwen met de woorden van Christus tot hen: „Laat uw hart niet verontrust worden.” Binnen vijf dagen waren zij juist dat gebod vergeten. Hoofdstuk veertien tot en met hoofdstuk zeventien van het Evangelie van Johannes vertegenwoordigt de eerste teleurstelling van 18 juli 2020, die een vertoef tijd inluidt, leidend tot de Openbaring van Jezus Christus die kort vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd, en vertegenwoordigt de boodschap van de Middernachtsroep. Die boodschap luidt een tijdsperiode in die is getypeerd door de beweging van de zevende maand en ook wordt getypeerd door de nachtelijke sprint van de Emmaüsgangers naar Jeruzalem. Die geschiedenis is wat wordt voorgesteld door de drie Hebreeuwse letters die door Christus werden gebruikt om Zichzelf voor te stellen als de „Waarheid”.

Het is in het verhalende geheel van deze vier hoofdstukken van Johannes dat wij niet alleen het werk van de Heilige Geest herkennen als dezelfde opeenvolgende stappen van juist dat woord, maar ook waar wij het krachtigste bewijs vinden ter ondersteuning van de beweringen die thans worden gedaan, namelijk dat de uiteindelijke vervulling van de boodschap van de Middernachtsroep nu geleidelijk wordt ontvouwd op de kampbijeenkoms te Exeter, van de twaalfde augustus tot de zeventiende. Wanneer de boodschap uiteindelijk door de wachtende heiligen wordt erkend, zal de wereld in de crisis van de zondagswet worden gestort, terwijl die boodschappers de laatste waarschuwingsboodschap van de „laatste dagen” brengen aan een stervende wereld.